

Arrest

nr. 117 136 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. EVERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Bakoe.

Op 03/11/2009 heeft u uw land van herkomst verlaten.

Op 19/11/2009 heeft u samen met uw man Tarlan Abbaszade (O.V. X) in België asiel aangevraagd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

"U bent een Azerbeidzjaans staatsburger afkomstig uit Baku. U werkte als raadgever op de regionale rechtbank van Absheron in Baku.

U kreeg een zaak toegewezen met C.B. als behandelende rechter.

Het betrof een dispuut tussen de fabriek 'Asbetanit' en de bouwfirma 'Petrol 777' over het eigendomsrecht van een stuk terrein van 10 hectare. De fabriek had een eigendomsakte van het terrein. Tijdens het drie maanden durende proces werd u benaderd door I.A., de advocaat van de bouwfirma. Hij vroeg u om de eigendomsakte van het terrein, die zich in het dossier bevond, te vernietigen. Hij bood u smeergeld aan maar u weigerde onmiddellijk.

In 02/2009 sprak de rechtbank zich uit in het voordeel van de fabriek.

Op 19/07/2009 werd rechter C.B. overgeplaatst naar de rechtbank voor economische aangelegenheden in Sumgait. De rechter was uw vriend en vroeg u om ook voor deze rechtbank in Sumgait te gaan werken, hetgeen u aanvaardde.

De bouwfirma was ondertussen in beroep gegaan tegen de beslissing in eerste aanleg. Het hof van beroep besliste de zaak opnieuw te laten onderzoeken en het beroep werd toegewezen aan de rechtbank voor economische aangelegenheden in Sumgait. De zaak zou behandeld worden door rechter C.B. bijgestaan door u als raadgever.

Eind juli 2009 was er een eerste zitting en werd een datum wat betreft het voorgehoor vastgelegd op 10/08/2009.

Eind juli 2009 werd u opnieuw benaderd door de advocaat van de bouwfirma. Hij vroeg u wederom om de eigendomsakte van het terrein te vernietigen in ruil voor smeergeld.

Toen u weigerde bedreigde hij u en zei dat er belangrijke mensen betrokken partij waren.

Hierna kreeg u dreig telefoons. Onbekenden zeiden dat uw zoon of vrouw zouden verdwijnen, of dat er drugs in uw wagen zou worden gepland.

Op 08/08/2009 ontving u een telefoon van uw vrouw die zei dat jullie zoon E. verdwenen was. U organiseerde onmiddellijk een zoektocht samen met de bureu. Tijdens uw zoektocht werd u opgebeld en een onbekende zei dat E. zich in de liftkoker bevond. U trof er uw zoon aan. Hij was zwaargewond aan zijn hoofd.

U en de bureu belden de politie en de spoeddiensten maar die kwamen niet af. Hierop bracht u samen met uw vrouw zelf E. naar het centraal hospitaal. Jullie zoon werd er in een aparte kamer gehouden en jullie mochten hem omwille van medische redenen niet bezoeken.

Op 09/08/2009 legde u een verklaring af bij de politie. U meldde dat u was bedreigd en dat daardoor uw zoon was verwond, maar u zei niet dat u was bedreigd door de advocaat van de bouwfirma. De lift werd reeds een dag na het voorval met uw zoon hersteld.

U ging nog 3 à 4 keer naar politie die zei dat het onderzoek lopende was.

In de nacht van 16 op 17/08/2009 kwam E. te overlijden. Tijdens de 40 dagen rouw probeerde u het onrecht dat u was aangedaan aan te klagen in de geschreven media. Slechts 2 kranten wilden uw lezersbrief publiceren.

Via een vriend vernam u dat Siyavush Novrusov, de voorzitter van de regerende YAP-partij, de eigenaar van de bouwfirma was.

Eind 09/2009 werd u per telefoon opgeroepen door het parket. U sprak er met de onderzoeker G.. Toen u vermeldde dat u was bedreigd door de advocaat I.A. ging G. weg. U denkt dat ze ging praten met de procureur-generaal.

Op 13/10/2009 werd u opnieuw uitgenodigd door het parket. U sprak er met M.G., de adjunct van G.. Hij vroeg u twee dagen later terug te komen samen met uw vrouw.

Op 15/10/2009 ging u samen met uw vrouw naar het parket. M.G. sprak er met uw vrouw en u diende buiten te wachten. Na twee uren kwam uw vrouw in tranen naar u. Ze vertelde u dat het parket een gerechtelijk onderzoek tegen haar zou opstarten wegens nalatigheid waardoor jullie zoon was komen te overlijden.

Indien u uw verklaring bij het parket zou intrekken gingen ze de zaak tegen uw vrouw laten vallen. U ging hiermee akkoord.

Gelet op de handelingen van de medische en gerechtelijke instanties bent u er zeker van dat Siyavush Novrusov hier achter zat.

Op 23/10/2009 werden u en uw vrouw aangereden door een wagen. Jullie hadden lichte verwondingen.

Op 03/11/2009 werd u bij het verlaten van de lift bedreigd door een man met een pistool.

Diezelfde dag nog ontvluchtte u samen met uw vrouw en dochter Azerbeidzjan.

Jullie reisden naar België waar u en uw vrouw J.A. (O.V. 6.530.975) op 19/11/2009 jullie asielaanvraag indienden.

Ondertussen heeft u vernomen dat de verantwoordelijke voor het onderhoud van het gebouw waar u woonde door het parket in Baku is aangeklaagd en door de rechtbank van Nizami is veroordeeld m.b.t. het feit dat uw zoon in de liftkoker is gevallen. U gaat niet akkoord met dit vonnis omdat men er in wil aantonen dat de lift niet goed werkte, hetgeen niet het geval was.

Verder vernam u dat uw vader in januari 2013 kwam te overlijden. Uw moeder zei dat hij ziek was maar u weet niet wat de oorzaak is van zijn overlijden.

Ook verblijft uw broer momenteel in Oekraïne maar u weet niet waarom.

U en uw vrouw zijn in het bezit van de volgende documenten: jullie identiteitskaart, geboorteakte van jullie zoon, huwelijksakte, de overlijdensakte van jullie zoon E., een medisch attest dd. 10/08/2009 betreffende uw zoon, een attest dd. 16/08/2009 van de wetsdokter, een medisch attest dd. 23/10/2009 betreffende uw vrouw, een X-ray foto, twee arresten dd. 2007 waarin u vermeld wordt als raadgever, een brief en een businesskaart m.b.t. uw advocatenkantoor, een badge dat u raadgever was bij de regionale rechtbank van Absheron, een akte van inbeschuldigingstelling dd. 23/12/2009, een brief dd. 24/12/2009 betreffende de planning van de procesdatum, een arrest dd. 05/02/2010, en twee krantenartikels."

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man T.A. (O.V. 6.530.975). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Uit uw verklaringen blijkt dat toen u in een rechtszaak tussen een bouwfirmat en een fabriek optrad als raadgever voor de behandelende rechter, u onder druk werd gezet door de advocaat van de bouwfirmat om informatie te vernietigen.

Er moet echter worden vastgesteld dat uw beweringen hieromtrent niet te verenigen vallen met de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd.

U verklaart (CGVS I p. 3-4) immers dat u in deze rechtszaak die doorging op de regionale rechtbank te **Absheron** optrad als raadgever van de **rechter C.B.**. Het proces duurde zo'n drie maanden en in **februari 2009** sprak rechter C.B. in deze zaak het vonnis uit.

Op **19/07/2009** werd rechter C.B. toegewezen aan de rechtbank van economische aangelegenheden van **Sumgait**. Hij was uw vriend en collega en toen hij u vroeg om ook voor deze rechtbank in Sumgait te gaan werken, stemde u toe.

Uit de bovenvermelde informatie van het CGVS blijkt echter dat **rechter C.B. van 2000 tot 2007 de voorzitter was van de districtsrechtbank te Absheron en dat hij op 28/07/2007 per presidentieel besluit werd benoemd tot rechter op de lokale economische rechtbank te Sumgait**.

Deze vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Deze beweerdte rechtszaak waarin u optrad als raadgever voor de rechter C.B. is immers het vertrekpunt van uw relaas.

U stelt dat u toen onder druk werd gezet door de advocaat van de bouwfirmat om de eigendomsakte van het betwiste terrein te vernietigen, hetgeen u weigerde te doen. Hierna ontving u bedreigingen hetgeen uiteindelijk uitmondde in de dood van uw zoon.

Aangezien u aldus stelt dat u tijdens het door u beweerdte proces te Absheron in 2009 bijstand verleende aan de rechter C.B., terwijl deze rechter toen al ruime tijd werkte op een andere rechtbank in Sumgait, wordt de geloofwaardigheid van uw verhaal compleet ondermijnd.

U verklaart tijdens uw eerste gehoor (CGVS I p. 4) dat C.B. zowel in eerste aanleg op de regionale rechtbank te Absheron, als in beroep bij de lokale economische rechtbank te Sumgait, de behandelende rechter was.

Bij verdere bevraging hierover stelt u (CGVS I p. 10) dat dit volgens de Azerbeidzjaanse wetgeving mogelijk is en legaal is.

Bij aanvang van uw tweede gehoor (CGVS II p. 1-2) wou u een verduidelijking hierover brengen en verklaart u dat rechter C.B. was aangewezen op die post (i.e. de lokale economische rechtbank te Sumgait) maar er nog niet begonnen werken was, dat bij de eerste zitting eind juli 2009 een datum wat betreft het voorgehoor werd vastgelegd op 10/08/2009, en dat jullie aan het wachten waren op een andere rechter om het dossier aan door te geven.

Bij confrontatie met uw aanvankelijke verklaringen tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS stelt u (CGVS II p. 6) dat dit de situatie was voor 10/08/2009 (i.e. datum voorgehoor op de rechtbank) en dat deze zaak volgens de wet moest worden doorgegeven aan een andere rechter.

Deze motivering is echter enkel een verdere bevestiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Meer nog, tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS stelt u (CGVS II p. 5-6) niet te weten wat de uitspraak was van de rechtbank in beroep, dit terwijl u tijdens uw eerste gehoor (CGVS p. 10) verklaarde dat de uitspraak in eerste aanleg werd bevestigd.

Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS was u ook plotseling minder zeker van uw situering in de tijd van bepaalde gebeurtenissen.

Zo stelde u toen (CGVS II p. 4) dat het vonnis in eerste aanleg door de rechtbank van Absheron genomen werd in februari 2008 en dat rechter C.B. in 2008 werd overgeplaatst naar de rechtbank voor economische zaken te Sumgait.

Bij confrontatie met uw eerdere verklaringen dat deze gebeurtenissen plaatsvonden in 2009 (zie CGVS I p. 4) gaat u hiermee akkoord en stelt u dat u niet meer weet hoe het ging en zich misschien vergist. Over het tijdstip dat u op de rechtbank te Sumgait ging werken bent u zeker, m.n. 19/07/2009, hetgeen de dag van jullie huwelijksverjaardag is.

U stelt verder dat rechter C.B. zo'n drie maanden voor u ging werken op de rechtbank te Sumgait.

U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens uw eerste gehoor verklaarde (CGVS I p. 4) dat de rechter op 19/07/2009 aan de rechtbank te Sumgait was toegewezen. Hierop beaamde u (CGVS II p. 5) dat jullie op 19/07/2009 samen zijn beginnen werken in de rechtbank van Sumgait.

Gevraagd waarom u aanvankelijk zei dat de rechter drie maanden voor u ging reeds werkte op de rechtbank van Sumgait, stelt u dat u bedoelde dat hij toen over en weer ging tussen de twee rechtbanken en nog administratieve zaken afhandelde in de rechtbank van Absheron.

Het is merkwaardig dat u dermate incoherent bent over de tewerkstelling van de rechter, hetgeen een verdere bevestiging is van de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Een volgende incoherentie in uw verklaringen ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

U verklaarde immers aanvankelijk (CGVS I p. 5) dat indien u zoals de advocaat van de bouwfirmas u had gevraagd de eigendomsakte van het betwiste terrein had vernietigd, er dan een grote kans was dat de bouwfirmas de zaak zou winnen omdat de tegenpartij (i.e. de fabriek) geen bewijzen van eigendom meer had.

Tijdens uw tweede gehoor stelt u dan weer (CGVS II p. 5) dat u niet denkt dat indien u de bewuste eigendomsakte had vernietigd, de bouwfirmas dan de rechtszaak zou gewonnen hebben.

U stelt verder dat u het doel van de vraag tot vernietiging van de eigendomsakte niet begreep omdat de tegenpartij misschien nog bewijzen had (in het archief) dat de fabriek de rechtmatige eigenaar van het terrein was.

Verder wilde u tijdens uw tweede gehoor expliciet een toevoeging doen bij uw asiolverklaringen en stelde u aldus (CGVS II p. 3-4) dat u Talish van origine bent en dat uw vader omwille van zijn activisme voor de Talish ernstige problemen heeft gekend in Azerbeidzjan; zo zou hij in 1994 of 1995 tot zeven jaar gevangenisstraf zijn veroordeeld.

Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u echter (CGVS I p. 2) dat u van Azerische origine bent, hetgeen u reeds eerder tijdens het invullen van uw vragenlijst bij de DVZ (vragenlijst pt. 2. 7) als uw afgelegde verklaring bij de DVZ (pt. 6.d) had opgegeven.

Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 6) dat u ingeschreven was (in Azerbeidzjan) als Azeri en dat ook uw vader zich als een Azeri beschouwde, hetgeen bijzonder merkwaardig is aangezien u voordien stelde dat uw vader in Azerbeidzjan streed voor een onafhankelijke republiek voor de Talish.

Wat er ook van zij, u verklaart (CGVS II p. 4) dat u niet denkt of niet weet dat uw origine een rol speelde in uw persoonlijke problemen in Azerbeidzjan.

Gelet op de aard van uw persoonlijke problemen (u werd tijdens een rechtszaak onder druk gezet om een document te vernietigen waar u door uw professionele activiteiten toegang tot had) is het ook weinig aannemelijk dat uw origine hierbij een rol zou gespeeld hebben.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u en uw vrouw neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Jullie identiteitskaart, de geboorteakte van jullie dochter, en jullie huwelijksakte, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

De brief dd. 07/09/2007 en uw businesskaart tonen aan dat u een eigen advocatenkantoor had, maar leveren geen informatie in het kader van uw asielaanvraag (zie CGVS I p. 3).

De overlijdensakte dd. 06/10/2009 vermeldt dat uw zoon om het leven kwam door een hersenondeem ten gevolge van een val in een liftkoker.

Het medisch attest dd. 10/08/2009 vermeldt dat uw zoon een schedelbreuk opliep en er een vlek op zijn hersenen te zien was.

Het attest dd. 16/08/2009 van de wetsdokter vermeldt dat uw zoon een trauma aan zijn hoofd had opgelopen en dat hij een schedelbreuk en een hersenschudding had na een val in een liftkoker. Verder legt u nog een X-ray foto genomen van het hoofd van uw zoon voor.

Er dient begrip te worden opgebracht voor het tragisch overlijden van uw zoon en de (psychische) impact dat dit had op u en uw vrouw. Het komen te overlijden van uw zoon wordt echter niet betwist

doch wel de door u beweerde omstandigheden dat dit zich zou voorgedaan hebben, m.n. als wraak omdat u niet inging op de vraag van een bouwfirmat die verwikkeld was in een rechtszaak waarin u optrad als raadgever (zie CGVS I p. 6).

Het medisch attest dd. 23/10/2009 betreffende uw vrouw meldt dat zij lijdt aan een depressie nadat haar zoon was komen te overlijden, hetgeen niet wordt betwist.

In de twee arresten gepubliceerd in 2007 wordt u vermeld als raadgever op de rechtbank van Absheron. De badge uitgereikt in 2003 toont aan dat u toen raadgever was bij de regionale rechtbank van Absheron. Deze gegevens worden niet betwist. Deze documenten tonen echter niet aan dat u in 2009 op de regionale rechtbank te Absheron optrad als raadgever van de rechter C.B. en dat u op 19/07/2009 samen met rechter C.B. op de rechtbank van economische aangelegenheden te Sumgait ging werken.

De akte van inbeschuldigingstelling dd. 23/12/2009, een brief dd. 24/12/2009 betreffende de planning van de procesdatum, en het arrest dd. 05/02/2010 genomen in de zaak van het parket tegen de verantwoordelijke voor het onderhoud van uw gebouw, leveren informatie over de gerechtelijke stappen die werden genomen n.a.v. het overlijden van uw zoon. Ze tonen echter niet aan dat uw zoon in de door u beweerde omstandigheden kwam te overlijden.

De twee krantenartikels dd. 19/09/2009 en dd. 31/10/2009 melden dat toen uw zoon vermist was en dat u hem later gewond in de liftkoker vond, dat u de politie en de spoeddiensten opbelde maar dat deze niet afkwamen. U klaagt verder de handelingen van de medische en gerechtelijke instanties aan, alsook de corruptie in Azerbeidzjan.

In één krantenartikel vermeldt u dat u een vermoeden heeft dat het overlijden van uw zoon een aanslag op jullie gezinsleven inhoudt van de kant van bepaalde mensen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat deze artikels geschreven zijn op basis van uw verklaringen en ondertekend zijn met uw naam, zodat er geen objectieve bewijswaarde kan worden aan gehecht. Verder blijkt uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat het in Azerbeidzjan een courante praktijk is om krantenartikels op bestelling te plaatsen: "Het is in Azerbeidzjan redelijk makkelijk een artikel in de krant te kopen. Het is een wijdverbreide praktijk om artikelen op bestelling te plaatsen. ... Geen enkele krant zou vrij zijn van dergelijke praktijken, maar de prijs kan verschillen naar gelang de bekendheid of de oplage van de krant. Bij een kleinere krant kost een dergelijke publicatie ongeveer \$20."

Dit krantenartikel beschikt aldus gelet op bovenstaande vaststellingen inzake de manifeste bedrieglijkheid van uw vluchtverhaal over onvoldoende bewijskracht om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of toewijzing van subsidiaire bescherming niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag. Het CGVS is enkel bevoegd uw risico op vervolging of ernstige schade te beoordelen. Voor deze beoordeling is een lange asielprocedure niet relevant.

Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, Za. T.A.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 117 135 van 17 januari 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van T.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 juli 2013 een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht zoals bepaald door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij laat gelden dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn omdat ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en in sommige gevallen onjuist zijn zodat ze de beslissing niet kunnen dragen, wat inhoudt dat de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur geschonden is.

Uit de beslissing blijkt volgens verzoeker dat mede ook een gebrek aan behoorlijke feitengaring en een zorgvuldige afweging van belangen, ze niet voldoende werd voorbereid zodat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoekers relaas inconsistenties bevat, met name betreffende de datum waarop rechter C.B. zijn taken in de rechtbank van Sumgait heeft opgenomen, voert verzoeker aan dat hem niet kwalijk kan genomen worden dat hij de professionele loopbaan van rechter C.B. niet tot in de details kan navertellen en dat hij zich de exacte datum waarop de rechter naar Sumgait is overgeplaatst niet kon herinneren. Hij stelt dat hij steeds verklaard heeft dat hij niet zeker was over de exacte data en wijst erop dat de algehele chronologie van zijn relaas logisch is.

Wat betreft de behandeling van de zaak door dezelfde rechter eerst in eerste aanleg en dan door de economische rechtbank, merkt verzoeker op dat zijn verklaringen verkeerd begrepen werden of verkeerd werden weergegeven. Hij stelt duidelijk gezegd te hebben bij zijn verhoor dat het mogelijk is in Azerbeidzjan dat een zaak twee keer door dezelfde rechter behandeld wordt maar dat hij nooit heeft verklaard "dat dit legaal is". Hij stelt dat, omdat het niet wettelijk is, dit niet betekent dat het in zijn land van herkomst niet mogelijk is.

Verzoeker stelt verder dat zijn woorden aangaande de vernietiging van de eigendomsakte in zijn tweede verhoor niet correct werden weergegeven, noch begrepen. Hij stelt dat hij ervan overtuigd was "dat de vernietiging van de eigendomsakte tot gevolg zou gehad hebben dat de bouwfirmas de rechtszaak zou verliezen" en stelt dat, gezien er hieromtrent bij het verhoor "al enige verwarring was ontstaan", zijn advocaat de nodige verduidelijking heeft gegeven waarmee evenwel geen rekening werd gehouden.

Omtrent de vaststelling in de beslissing dat er geen verband wordt bewezen tussen de weigering van verzoeker om de eigendomsakte te vernietigen en het overlijden van zijn zoon, vraagt verzoeker zich af "hoe hij moet hard maken dat dit wel het geval is", gezien hij geen bewijs kan bijbrengen van mondeling geuite bedreigingen. Hij voegt er aan toe dat de commissaris-generaal zelf aanbrengt dat in Azerbeidzjan de corruptie welig tiert gezien elkeen artikels in een krant kan "kopen".

Hij besluit na lezing van de beslissing dat zijn relaas door de commissaris-generaal niet correct werd weergegeven en de beslissing niet berust op een correcte feitenvinding, noch op een zorgvuldige voorbereiding en er geen evenwichtige belangenafweging is gebeurd.

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij stelt dat de bestreden beslissing in gebreke blijft afdoende te motiveren waarom geen gegronde vrees in aanmerking wordt genomen. Hij stelt dat vrees voor vervolging ook kan ontstaan wanneer de overheid geen bescherming kan of wil bieden tegen vervolging door niet-overheidsactoren.

In casu stelt hij dat politie noch parket hem enige bescherming hebben geboden, laat staan enig onderzoek hebben geboden naar aanleiding van de bedreigingen én de dood van zijn zoon, omdat hij zijn ambt op een correcte manier wou uitoefenen. Hij stelt dat hij vervolgd wordt omwille van zijn politieke overtuiging, namelijk niet willen meewerken aan de in Azerbeidzjan wijdverspreide praktijk van corruptie. Om die reden vraagt hij dat van hem de vluchtelingenstatus wordt erkend.

Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, hij citeert voormeld artikel en haalt aan dat, indien hij samen met zijn gezin naar zijn land van herkomst zou terugkeren, de personen die hem toen bedreigden, nog steeds belust zijn op wraak. Gezien hij op geen bescherming zal kunnen rekenen loopt hij volgens hem een reëel risico op fysiek en psychologisch geweld en op onmenselijke en vernederende behandelingen. Om die reden vraagt hij dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

In ondergeschikte orde vraagt hij aan de Raad de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (zie p. 14, Inventaris) een artikel uit krant "Kriminal" van 19 september 2009, een artikel uit "Qezet" van 31 oktober 2009, een studie van "Transparency International" aangaande de "corruption perception index 2012" en de overlijdensakte van E.A..

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vastgesteld wordt dat de verklaringen van verzoeker omtrent de oorzaak van zijn problemen -namelijk de rechtszaak- niet samengaan met de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoeker verklaarde op 16 mei 2013 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 3, 4) dat hij in bedoelde rechtszaak, die doorging op de regionale rechtbank te Absheron, optrad als raadgever van de rechter C.B., dat het proces zo'n drie maanden duurde, dat in februari 2009 rechter C.B. in deze zaak het vonnis uitsprak, dat rechter C.B. op 19 juli 2009 werd toegewezen aan de rechtbank van economische aangelegenheden van Sumgait en dat verzoeker, als diens vriend en collega, ook voor deze rechtbank in Sumgait ging werken.

Uit voormelde informatie in het administratief dossier blijkt daarentegen dat rechter C.B. van 2000 tot 2007 de voorzitter was van de districtsrechtbank te Absheron en dat hij op 28 juli 2007 per presidentieel besluit werd benoemd tot rechter bij de lokale economische rechtbank te Sumgait.

De door verzoeker opgegeven over deze de feiten tijdens zijn gehoor op 12 juni 2013, strookt evenmin met bovenvermelde informatie.

Zo verklaarde verzoeker toen dat het vonnis in eerste aanleg door de rechtbank van Absheron geveld werd in februari 2008 en dat rechter C.B. in 2008 werd overgeplaatst naar de rechtbank voor economische zaken te Sumgait (zie het verhoorverslag, p. 4).

Geconfronteerd met zijn verklaringen afgelegd op 16 mei 2013 (zie het gehoorverslag, p. 4) dat deze gebeurtenissen plaatsvonden in 2009, antwoordde verzoeker dat hij niet meer wist hoe het was en dat zich misschien vergist had.

Over het tijdstip dat hij op de rechtbank te Sumgait ging werken verklaarde verzoeker eerst dat dit 19 juli 2009 was en dat rechter C.B. zo'n drie maanden voor hem ging werken op de rechtbank te Sumgait, vervolgens wijzigde hij zijn verklaringen en stelde dat ze samen op 19 juli 2009 begonnen werken in de rechtbank van Sumgait (zie het gehoorverslag van 12 juni 2013, p. 5).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker niet kwalijk kan genomen worden dat hij de professionele loopbaan van rechter C.B. niet tot in de details kan navertellen en dat hij zich de exacte datum waarop de rechter naar Sumgait is overgeplaatst niet kon herinneren.

Hij stelt dat hij steeds verklaard heeft dat hij niet zeker was over de exacte data en wijst erop dat de algehele chronologie van zijn relaas wel logisch is.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Deze vaststellingen omtrent de verschillende data ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent deze rechtszaak en bijgevolg ook van de beweerde problemen die hij naar aanleiding hiervan gekend zou hebben.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder ondergraven door volgende vaststellingen.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor op 16 mei 2013 op het Commissariaat-generaal dat C.B. zowel in eerste aanleg op de regionale rechtbank te Absheron, als in beroep bij de lokale economische rechtbank te Sumgait, de behandelende rechter was (zie het verhoorverslag, p. 4) en dat dergelijke praktijk volgens de Azerbeidzjaanse wetgeving mogelijk en legaal is (zie het verhoorverslag, p. 10), terwijl hij bij aanvang van het verhoor op 12 juni 2013 (zie het verhoorverslag, p. 1, 2) verklaarde dat rechter C.B. wél was aangewezen voor die post (i.e. de lokale economische rechtbank te Sumgait) maar zijn werkzaamheden er nog aangevat had, dat bij de eerste zitting eind juli 2009, een datum wat betreft het voorgehoor werd vastgelegd op 10 augustus 2009 en dat er gewacht werd op een andere rechter om het dossier aan door te geven.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker bij zijn verhoor duidelijk gezegd heeft dat het in Azerbeidzjan "mogelijk" is dat een zaak twee keer door dezelfde rechter behandeld wordt, maar dat hij nooit heeft verklaard "dat dit legaal is"; hij stelt dat, omdat het niet wettelijk is, dit niet betekent dat het in zijn land van herkomst niet mogelijk is.

De Raad stelt vast dat deze uitleg echter niet strookt met het administratief dossier.

Gevraagd of de zaak in beroep bij dezelfde behandelende rechter kwam, antwoordde verzoeker bij zijn verhoor op 16 mei 2013 ondubbelzinnig: "Ja, dit kan dat zelfde rechter behandeld. Rechtbank van rayon, en dit was nieuwe rechtbank, economische regionaal rechtbank in Sumgait. Advocaat zei dit ook, maar volgens Azerbeidzjaanse wetgeving kan dit, is legaal" (zie het verhoorverslag, p. 10).

Tijdens zijn verhoor op 12 juni 2013 stelde verzoeker plots niet te weten wat de uitspraak was van de rechtbank in beroep (zie het verhoorverslag, p. 5, 6), terwijl hij tijdens zijn eerste gehoor (zie het gehoorverslag van 16 mei 2013, p. 10) had verklaard dat de uitspraak in eerste aanleg werd bevestigd.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker op 16 mei 2013 verklaarde dat er een grote kans was dat de bouwfirma de zaak zou winnen indien hij de eigendomsakte van het betwiste terrein zou hebben vernietigd, omdat de fabriek dan geen eigendomsbewijzen meer zou hebben gehad (zie het verhoorverslag, p. 5), terwijl verzoeker tijdens zijn verhoor op 12 juni 2013 stelde dat hij niet dacht dat de bouwfirma de rechtszaak zou gewonnen hebben indien hij de eigendomsakte zou hebben vernietigd (zie het verhoorverslag, p. 5).

Hij verklaarde dienaangaande ook dat hij het doel van de vraag tot vernietiging van de eigendomsakte niet begreep omdat de tegenpartij misschien nog bewijzen had in het archief en dat de fabriek ook de rechtmatige eigenaar van het terrein was.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de woorden van verzoeker betreffende de vernietiging van de eigendomsakte in het tweede verhoor niet correct werden weergegeven, noch begrepen.

Hij laat gelden dat hij ervan overtuigd was "dat de vernietiging van de eigendomsakte tot gevolg zou gehad hebben dat de bouwfirma de rechtszaak zou verliezen" en stelt dat, gezien er hieromtrent bij het

verhoor "al enige verwarring was ontstaan", zijn advocaat de nodige verduidelijking heeft gegeven waarmee evenwel geen rekening werd gehouden.

Uit het administratief dossier blijkt volgens de Raad echter duidelijk dat verzoeker tijdens zijn verhoor op 12 juni 2012 aangaf niet te weten waarom hem de vernietiging van de eigendomsakte werd gevraagd, "De eigendomsakte eruit halen, en de sporen ervan uitwissen. Wist niet waarom ze dit wilden doen"; zie het verhoorverslag, p. 5) en dat hij niet dacht dat de firma hierdoor de zaak zou kunnen winnen, "Ik denk van niet"; zie het verhoorverslag, p. 5).

Gelet op deze vaststellingen kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker ervan overtuigd was "dat de vernietiging van de eigendomsakte tot gevolg zou gehad hebben dat de bouwfirma de rechtszaak zou verliezen", zoals hij thans voorhoudt in zijn verzoekschrift.

Bovenstaande tegenstrijdigheden in zijn verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen de geloofwaardigheid van verzoeker niet herstellen.

De krantenartikelen van 19 september en 31 oktober 2009 melden dat, toen de zoon van verzoeker vermist was en verzoeker hem later gewond in de liftkoker vond, verzoeker de politie en de spoeddiensten opbelde maar dat deze niet afkwamen. Verzoeker klaagt verder de handeling door de medische en gerechtelijke instanties in Azerbeidzjan aan, alsook de corruptie aldaar.

In één krantenartikel vermeldt verzoeker dat hij een vermoeden heeft dat het overlijden van zijn zoon een aanslag op zijn gezinsleven inhoudt, uitgaande van bepaalde personen.

Vooreerst merkt de raad op dat deze artikels geschreven zijn op basis van de verklaringen van verzoeker en ondertekend zijn met zijn naam, zodat geen objectieve bewijswaarde kan worden aan gehecht aan stukken, opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen.

Verder blijkt uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat het in Azerbeidzjan een courante praktijk is om krantenartikelen op bestelling te plaatsen: "Het is in Azerbeidzjan redelijk makkelijk een artikel in de krant te kopen. Het is een wijdverbreide praktijk om artikelen op bestelling te plaatsen. (...) Geen enkele krant zou vrij zijn van dergelijke praktijken, maar de prijs kan verschillen naar gelang de bekendheid of de oplage van de krant. Bij een kleinere krant kost een dergelijke publicatie ongeveer \$20."

De bij het verzoekschrift gevoegde studie van "Transparency International" aangaande de "corruption perception index 2012" wijst trouwens ook op de uitgebreide corruptie in Azerbeidzjan.

De overlijdensakte van 6 oktober 2009 vermeldt dat verzoekers zoon om het leven kwam door een hersenooedeem ten gevolge van een val in een liftkoker.

De Raad wijst erop dat de dood van de zoon echter niet betwist wordt, doch wel de door verzoeker voorgehouden omstandigheden daaromtrent, met name uit wraak omdat verzoeker niet zou zijn ingegaan op de vraag van een bouwfirma.

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift afvraagt hoe hij het verband tussen zijn weigering om de eigendomsakte te vernietigen en het overlijden van zijn zoon "moet hard maken", gezien hij geen bewijs kan bijbrengen van mondeling geuite bedreigingen, ziet de Raad niet in hoe deze vraag afbreuk kan doen aan de vaststellingen dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn en de neergelegde documenten de ongeloofwaardigheid niet herstellen.

De voorgelegde stukken beschikken hoe dan ook, gelet op bovenstaande vaststellingen inzake de bedrieglijkheid van verzoekers vluchtverhaal, niet over voldoende bewijskracht gezien een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, quod non in casu.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt

geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE